

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 181.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000787248/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

dagtsøvelser, men derimod paa dem, der ellers løb med i hans Liv, fordi han nu var en saadan stor Synder: Vrede og Foragt, Hovmod og Bespottelse og lignende onde Følelser og Tanker. Men nu kom han til at see, at selve hans hellige Tanker og Handlinger var syndige og ugudelige paa Grund af det Formaal, han havde med dem: det var jo ikke andet end Egenkærlighed altsammen, Formaalet for ham med det hele var jo blot at hjærge sig i Evigheden, slippe for Straf, slippe for en sveden Hale i Helvede, — det var sletikke af Kjærlighed til Gud eller hans hellige Vilje, at han bad og gjorde Bod eller var her i Klo-stret!

Han huskede saa tydeligt den dobbelte Følelse, han havde den forfærdelige Aften, da alt dette var bleven ham klart: Følelsen af, at han da vist nu *var* evig fortabt, og saa den Bevidsthed, at her havde han fat i noget, der var uimodsigelig sandt, det var ikke Skrupler og Indbildninger — nej, det *var* ikke af Kjærlighed til Gud, han var Munk, det var ene og alene af Angst — og han *kunde* ikke andet nu end føle Rædsel for Gud, — skjønt han jo dog engang som Barn havde elsket ham saa inderligt.

Ja, saadan var det blevet, og saadan var det endnu i dette Øjeblik, tænkte Martin.

Aa, og hvordan skulde det kunne hjælpe, at han nu snart blev præsteviet og skulde læse Messe? Hvad havde det hjulpet, at han blev munkeviet? Og da havde de dog alle sagt, da de lykønskede ham bagefter, at nu var han syndefri som et spædt Barn, der lige er bleven døbt.

Han sad atter længe ubevægelig med Hænderne for sine Øjne. — Pludselig tog han dem fra og saae sig forvildet om —

Nej, han turde ikke tænke paa det andet, — dette private, som Prioeren havde sagt til ham, — — og dog var det umuligt at holde Tankerne derfra længere — — det var jo haandgribelig Virkelighed! Prioeren havde sagt, at hans gamle Fader fra Mansfeld sikkert kom til Martins Primitis — hans første Messe; — der var forhandlet med ham derom, og han havde lovet det. Han havde jo, som Martin vidste, mistet to Sønner af Pesten for godt et Aar siden, — men han havde ogsaa en Tid troet sin første-fødte Søn død deraf. Det havde nok hjulpet til at stemme ham mildere. Han havde sagt til en af de Mænd, som